

kreds (K. M. Klausen) og jeg paa den ene Side og Udvalgets øvrige Medlemmer paa et Medlem nær, som var fraværende ved Betænkningens Afgivelse, paa den anden Side. Dette Forslag refererer sig til Lovforslagets § 2 Nr. 1 og gaar ud paa i nogen Grad at begrænse den Frihed til at tage hvilket Navn, man har Lyst, inden for de der givne Grænser, som Lovforslagets § 2, 1 a. og b. hjemler. D'Hrr. ville jo nemlig se, at ifølge a. har man Ret til, hvad jeg allerede berørte før, naar denne Lov er gaaet igennem og stadfæstet, at antage som nyt Efternavn et hvilket som helst Stednavn, man ønsker — Stednavn forstået paa den Maade, jeg omtalte før — og det uden Hensyn til, om dette Stednavn allerede er og maaske gennem Slægtled har været Person- eller Familienavn, og uden Hensyn til, om det er det i den Grad, at maaske kun en enkelt Familie gennem disse Slægtled har baaret dette Navn og har vundet det kært. Det spiller ingen Rolle. Enhver har desuagtet efter denne Bestemmelse Lov til at antage dette Navn ved en blot Anmeldelse til Øvrigheden, uden at betale noget derfor. Derimod vil det ifølge Bestemmelsen under b. ses, at med Hensyn til alle andre Navne end Stednavne er Valgfriheden indskrænket til de Navne, der blive optagne paa en Fortegnelse, som Justitsministeriet skal lade udarbejde — efter vort Forslag inden Lovens Ikrafttræden. Med Hensyn til, hvad der skal optages paa denne Fortegnelse, og hvad der skal udelades, staar der her i Lovforslaget kun dette, at den skal udarbejdes „af dertil antagne sagkyndige under fornødent Hensyn til ikke at tilsidesætte berettigede Navneinteresser“. Det er, i alt Fald for mig, ikke ganske klart, hvad man derved har tænkt paa, hvilket Omfang man har villet give dette Udtryk. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at man derved kun har tænkt paa Navne, der benyttes af endnu levende Familier, og inden for denne Ramme igen kun har ment at ville beskytte dem, som ere knyttede til nogle enkelte Familier, altsaa ikke Navne, der ere saa almindelige som Holm, Møller, Lund eller den Slags. Saaledes forstået vil altsaa Bestemmelsen under b. føre til, at Ministeriet ved sin Fortegnelse vil beskytte alle de Navne, der bæres af Personer, som endnu leve, eller ere knyttede til enkelte Familier, for saa vidt de ikke ere Stednavne i den Forstand, hvori dette tages under a. Som Lovforslaget her foreligger, vil man, hvis det uændret bliver til Lov, frit kunne kalde sig med Navne som Estrup,

Steenstrup, Rørdam, Malling, Ørbæk, Glud og — for at tage Navne, der findes under Betænkningen — Moestrup og Høgsbro, medens man derimod ikke vil kunne kalde sig med Navne som — lad mig ogsaa der tage nogle af dem, der findes under Betænkningen — Doose, eller Lohmann, eller med Navne som Gren, Kvist, Blad, Rod, Krog, Busk osv. Alle disse Navne ere vist saaledes knyttede til enkelte Familier, at de ville blive undtagne fra den Valgfrihed, som ellers skal herske inden for b. (Afbrydelse). Ja, om Busk ogsaa skal undtages, ved jeg ikke; der ytres Tvivl derom; for mig i alt Fald er dette Navn saa bestemt knyttet til et Par bestemte enkelte Familier, at jeg har troet, det maatte komme med ind under denne Kategori. Men, mine Herrer, det er jo ikke blot disse Navne, der formodentlig ville blive beskyttede ved Fortegnelsen, men — hvad der egentlig er mærkeligere — de almindelige Navne Hansen, Petersen, Nielsen, Jensen osv. vil man ikke kunne faa Lov til at antage ved en almindelig Anmeldelse, thi Ministeriet vil sikkert ikke optage dem paa sin Fortegnelse under b. De andre mere værdifulde Navne, om jeg saa maa sige, vil derimod enhver kunne tage. Lad mig nævne et Navn som Marstrand; det er ogsaa et nordisk Stednavn, thi det er jo ikke blot danske Stednavne, der er Tale om under a., det er ogsaa derfor, at mit Navn hører derunder.

Det er imod denne *Forskel*, at vort Ændringsforslag hovedsagelig er rettet. Der kan jo være meget forskellige Meninger om, hvorvidt man bør beskytte bestaaende Slægtnavne, om der er nogen Grund til at tage mildt paa de Følelser, de Interesser, som krænkes ved, at Navnene ikke ere beskyttede, og om man i det hele bør respektere det, Folk forstaa ved Navnerettigheder. Jeg skal dog oplyse, hvorledes Forholdet er i Norge. Med Hensyn til vort eget Fædreland er der ikke meget at sige, eftersom der, saa vidt jeg ved, aldrig har foreligget nogen Dom om det Spørgsmaal og endnu mindre nogen Lov. I Norge har man derimod fra den nyeste Tid en klar og fast Praksis ogsaa fra den norske Højesterets Side for Bedømmelsen af Forholdet, og da de Retsregler, hvorefter man er gaaet frem, saa vidt jeg har forstået, ganske passe paa Forholdene her i Landet, idet de for en Del udledes af en Bevillingspraksis, der kan føres tilbage til Tiden for vort Fællesskab med Norge, og for øvrigt hviler paa Sagens Natur, der er den samme deroppe som her, kan det